

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kintő-hívatalba
3 korona-uteza, 18. szám alá
küldendő.

Pest, június 23.
1867.
12. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpeldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Fizess magyar! fizess!

Hittük, nem hittük, de lesz hát . . .
Mi a tatár? — dupla rajxráth!
Hol no? . . . Bécsben. Mi a menkö?
Az ám egy s zü k, aztán egy bö;
Lehet a bö válik szükké . . .
A szü k pedig tán böre nő?

Az ige ime testé vált —
Tizenöt magyar delegált . . .
Megyen Bécsbe alkudozni.
A jó isten tudja csak, hogy
Hány millió adóságot . . .
Fognak onnan hazahozni.

Hahogy reménylenünk szabad —
Ezen delegátióból . . .
Pulszky talán ki nem marad?
Aztán ott van báró Kemény!
Bartal! Somsics! Csengeri! Tóth!
Mind, mind oda való legény.

Ez urak tudnak németül,
S szeretik hogy ha a magyar . . .
A sógorral egy nyeretget ül.
Nem tekintnek arra — hátha
Majd annak a közös lónak
Turós is lehet a háta?

És ha egy kis jó tubákkal
A lajtántuli kollegák . . .
Skéne! Griska! megkínálják:
Hogy ne szippantsanak egyet —
Piksziséből a németnek . . .
Teremtügyse meg nem állják.

Ugy-e bizony jó polgártárs!
Drága lesz az a szippantás?
Vaezog előre a fogunk . . .
Trüszkölni tőle mi fogunk, —
Mert csak is mireánk rőjják:
A két milliárdnyi quótát.

LUDAS MATYI.

Párbeszéd

a „Deák Ferencz“ keserü-viz felett.

Mit iszol öcsém! hogy olyan pofát vágsz hozzá, mintha fanyar vadalmába haraptál volna?

A vad alma lé ehhez képest nektár, mennyei ital bátyám! Ez az ugy nevezett Deák Ferencz keserü viz. A ki ehhez nem szokott kolerát kap tőle. Valahányszor egy kortyot elnyelek, mind annyiszor be fogom az orrom s behunyom a szemeimet, hogy se a színet ne lássam, se a szagát ne érezzem.

De mi az ördögnek iszod ha olyan roszt?

Innom kell, mert az opportunitás zászlója alá esküdtem. De holnap már nem veszi be magától a gyomrom, s most keresek 3 izmos kőmives legényt, kiknek ketteje holnap a két kezemet fogja tartani, a 3-dik pedig belém tölteni. De azután mindjárt is quétálok — ne hogy a lélekismeretemet is kihajtsa belőlem.

Csudálatos! — hogy szeretheti az ily keserűséget sok ember? —

Nyeli, — mert a ki idevezítő gyógyszernek véli, nem kérdi mit iszik? holott ez oly laxativa, mely az eleven kényesónél is hamarabb végig szalad az emberen. A ki ezt a kutat felfedezte, az a kánikula jegy alatt született, s 67-dik évében a rák jegyben fog meghalni, s kis haranggal lesz a temetése, de nagyot fog sohajtani a Castrum Doloris.

Alkotmányos sületlenségek a mai világban.

1-ső porció. Pulszky hivatkozik a népre, hogy ha Deák és Kossuth közt kellene választani, e bizonyosan az elsőre adná szavazatát.

2-dik porció. Csernátoni a mai ifjúságot meg támadja hogy nem ér egy fületlen pitykét sem. Erre meg a sértett ifjúság szóllal fel s hivatkozik arra, hogy mit után van már neki olesó bugyogó és kantus varrató egylete is meg dalárdája is, még is csak ér valamit, mert hát legalább tisztéségesen haladhat a módival.

3-dik porció. Az 1848 numerosos ujság körül prémezi magát a koronázció dicsőségére nemzeti színnel, — nem tudja hogy a jó bor czégér nélkül is el kél, s a löre löre marad ha arany hordóbul mérik is.

4-dik porció. Ha megtesznek valahol egy harangozót vagy kefekötőt bírónak, már azt gondolják hogy azzal eleget tettek a demokratiának, pedig ez még nem elég ám az alkotmány üdvességére, mert e nem annyira ipar, mint iparkodás egy nemzet jogos önállóságára, a midőn a kézművészet helyett, ész műveltségre van több szükség.

5-ik porció. Őseink azon öltözékeit harezi mezőket melyben ők élethálál harezot vívtak, haza és alkotmány szerzésért, — most komédiás mondírként használni, midőn ama nagy becsit jogok meg szűnnek az opportunitás logicájából, — gusztusnak sem annyira jó mint sületlen.

6-dik porció. A fináncz hivatalokon magyarország cimere függ, s bent a cseh, német morva sógorok, idegen nyelven rójják ránk az accist, zuschlagot s más ily honboldogító nyavalyákat.

Eredeti levelek.

XVII.

Kedves Ludas batyam!

Már rigótatul fogva mirgelődöm magamat egy dolognak miatta, akartam isz már rigen a Matyas uramhoz beallitanyi panaszommal — de visszatartotta mindig azon filelem, hatha megharagudja Tallerosi Zebulon uram batyam! hogy talán ütöt akarok kicsufolnyi? dusa moja nye mozsem; mer hat in isz csak olyan hazafias irzelmü magyartot vagyom mint Tallerosi Zebulon!

Sokak karhoztatják a Deak, hogy nem felelte Kossuth szip levelire, de hat minek is válaszolta vona? a pildabeszid azt mondja: „a hallgatas arany“ eliggi csiripoltak ü helyette az aprószentek, az baró Keminy, kinek országgyüli beszidjeibül nem halottunk többet, mint közösügi elaboratum elfogadása alkalmaival ezt az artatlan szavacska hogy „igen.“ Eleget peroralta Somsics, pompus Janos, meg a hosszuhaju Pulszky! a pildabeszid pedig hijába tartya: hosszuhaj rövid isz, mert Szentes varosa irdemes kipviselőjinek bizom van annyi esze, ... a menyit magaval hozta külföldi vandorlasabol az kofferjaban.

Hogy ezen prokatorok akartak videlmeznyi Deakot, az mig csak kalamajka tancznak megjarja, — de most gyün a hadd el hadd. Feltamadta Görgei a Pesti Naplóban vilagosi halottaiból, s neki mente szeginy Kossuthnak egy piszkafaval, mi megmaradta neki diktator-sagabul a muszka herczegsig helyett, va gdalkozta az farkadjaval Kossuth felü, de bizom nem talalta, az helyett a Pesti Naplo hitelit vagta agyon, még pedig igen isz nagyon.

Az isz beszilik nalunk, kogy a Deakpartyta akarta lefozetnyi Kossuthot ippensüggel Görgeivel, ki mindig dühös ellensige vala? igaz-i nem tudunk ... mi csak azt tudunk hogy a Naplo fozte és forrazta le maga magat Görgei nyilatkozataval az egisz ország előtt, mert sokan vagynak a kik a kirdises levilnek miatta nem prenumeralgatnak a Pesti Naplora, százsor inkább jaratjuk magunknak a Magyar ujsagot, meg a Ludas Matyit mert ezen ujsagokat ugy szeretünk mint a ludas kasat.

humillimus servus

Vidiki Zebulon.

polgattis.

XVIII.

Thekühnhetes szerkhesztü ör.

Nalunk is megthartattatutt a khurunaczionalis porádé mert a legjubb alkalumra épen sábecz napra esett, az egész városunk khi is lett vulna iluminálva, de mi csak l'önküsd napján hallottuk meg, hogy már meg is thürtint a khurunaczio.

Hanem azért meghünnepelthük mi is a khurunázást élénkheltük „isten áld meg a magyart“ kirukkolt parádéra a themplumokba az üszves városi tisztikhar, itt vult a főorvos is, tetütül thalpig magyar ruhában, kucsagthullas asztrokán kocsmában, sorkantjus csizmában valuságus aranyus atthillában, sojtásos magyar nadrágban és weisze vealiben, — csak ha kardját jubb oldalára ne khütötte vulna, Abrahámra mundom, ugy nézett vulna khi, mint valami vithéz ghavallerus banderista!

Másfurma ojságut is liferaluk szerkhesztü ornak. Ogyan is ez a mi derik fübironk rendkivül párthulja

a zsidókat a hol csak lehet annyira, — hogy csak a zsidó árendásnak kedvét töltse, már több ízben elkonfiskálta a szegény kheresztény lakusoktól pruba nélkül is a pálinkát. Most legküzzelebb is a thürtént, hogy meghallutta az árendástul a fűbiró, hogy egy vargá-mesternek 15 aku pálinkája van a khamurában. Elkhöldötte tehát a megyei pandur khomiszárust egy mózes da rabunthal a vargához, hogy a hurodót pecsételjék le.

Le is pecséthették a hurodot a nélkül, hogy megkhus-tolták volna, hogy mi van benne? Mikhur oszthán érthe jüttek a pálinkáért s felbunthották a pecséthez az egész hurod pálinka vizzé vált.

A Krisztus or a khánai menyezü alkalmas-ságaval, todjuk hogy a vizet borrá válthuztatta, dehugy egy varga a pálinkát vizzé thodja válthuztatni, Gatt! ahhoz már csakogyon thodomány kell.

Mustan pedig elmundum azon szomorúságos nutát, mit arra a hirre kumpunáltam, hogy a Deákür nem akarja üszig a szegény zsidót emáncipálni, hát ha meg-füg tetszeni szerkheszthü örnak?

Herr Gatt! jérum jérum, Jeremiás jérum,
A már még is csupa falsehes egy mistérum:
Hogy a zsidókat most nem emáncipálják,
Az üszt mint messiást oly nyugtalan várják.

Hársli Smill.

Régi módi, új divat.

Ismétlem ugy vagyon, miként régen vala,
Ifjuságos időm midőn élém vala . . .
Magyar az magyarral együtt nem tart vala:
Üzi, hajtja őket rangerti nyavalja!

Meddig áskálodik gróf — hogy herzeg légyen:
Meddig az báró, hogy gróf titulust végyen:
Meddig az köznemes, hogy báróvá légyen:
Hogy rendjel s keresztel dekorálva fényljen?

Elégeljétek meg már — a mi sok vala,
Az nemzet siralmát, mely keserü vala . . .
Mig háromszáz évek, le nem folynak vala, —
Mert ezt a népeink nem érdemlik vala.

Nem botránkozunk meg mi annak általa:
Ha töletetek strimpfli hordatik is vala,
Rátok ha bugyogó huzatik is vala . . .
Czvikker és czilinder feltétetik vala.

Csak távozzatok el, aztat kérjitek vala,
Mert örüllünk, midőn ily faj pusztul vala;
Mely az drága földre Árpáddal jött vala —
Még is a nyakunkra . . . muszkát vezet vala.

Annó ezernyolecszász hatvanhét év lévén —
És Magyarországon sok álnokság lévén:
Ő méltó bujában . . .
Szomorú szívében
Eztet zöngi vala . . .

Tinódi Sebestyén.

Pattantyuk.

Imádkozgatott egy szent kép előtt egy jám-bor asszony szép csendesesen magában. Oda megy egy másik asszony, s midőn látja hogy csak ma-gában imádkozik amaz, megszólítja: „jaj lel-kemadta! nagyon kell ám ennek a szentnek imádkozni mert ez nagyot hall.

— Hogy hogy — ?

„Hát a minap én is imádkoztam neki, hogy adjon egy gyermeket Háni leányomnak, ki már hét éve, hogy férjes és még is magtalan, mely miatt soha sincs aztán a háznál békesség, — s ez a boldogtalan szent Nepomuk nem jól hal-lotta könyörgésem s Fáni leányomat áldotta meg egy gyermekkel, a ki pedig még ha j a d o n.

Egy költőnek hitestársa panaszkodván, hogy férje mindig csak a könyvekben buvárko-dik s minden gondolatát a tudományoknak szen-teli, egy alkalommal férje előtt így kiálta fel: „szeretném ha könyv volnék! akkor tudom hogy több figyelmet fordítanál reám.“

— Én is ohajtanám teljes szivemből — vála-szola a költő, de naptárnak kellene lenned, hogy minden évben k i c s e r é l h e t n é l e k.

Mond el csak az asztaláldást édes fiam!
szóla az esperest vizitáció alkalmával egyik tanoncához.

A tanonez csak néz és hallgat.

Hogy szoktál imádkozni mikor asztalhoz ülsz? kérdé ujlag az esperest.

Hm! én nem szoktam az asztalnál imád-kozni, mert mi nem asztalról eszünk, hanem anyám asszony térdéről.

Pista felelj csak a növény tanból. Mond meg melyik a legszebb virág melyet ösmersz?

„Hát édes apám uram.“ — lön a naiv felelet.

Hogyan te kópé, hiszen apád urad nem vi-rág, de ember.

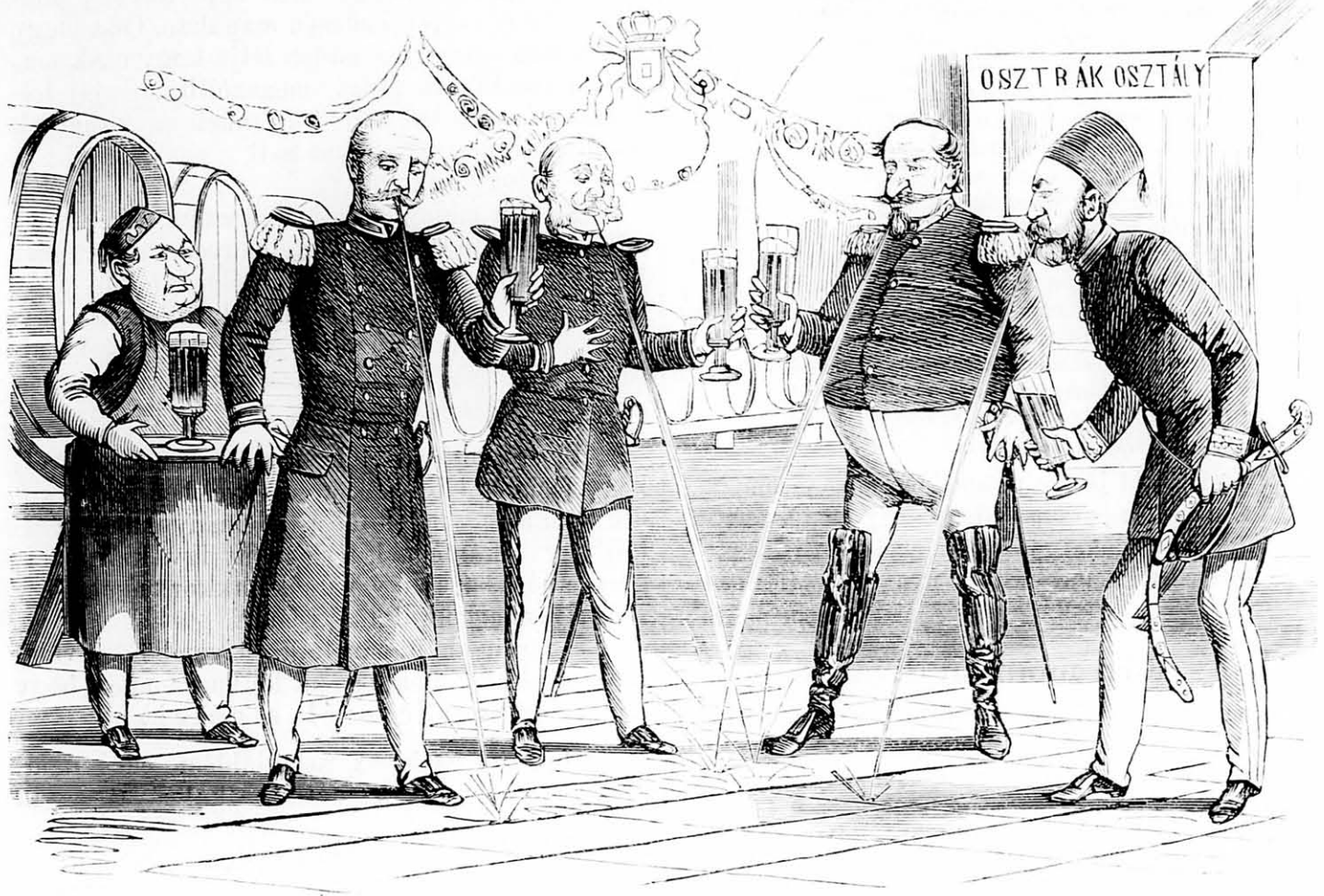
„Igen ám, de mikor haza jön édes apám uram a korcsmából, anyám asszony mindig ugy szól hozzá: no te gyönyörű mák virág! ideje is hogy haza jösz már abból a csapszékből.

Egy gazdag falusi a koronázás alkalmával Pesten mulatása alatt hordárt fogadott, ki meg-mutogató neki a város nevezetesebb épületeit. Többek közt a vakok intézetét is ohajtotta meg-nézni, midőn már közel voltak hozzá, kérdi a vidéki a hordárt.

„Hát ez a hires vakok háza?

— Ez hát, felele a hordár, nem látja urasá-god, hogy ott az ablakon épen két vak n é z k i -fele. —

Képek a párisi

Midőn a fejedelmek Dréher sörét megkóstolták.

Tigriskörmök.

Székesfehérvár városában a tisztujítás alkalmával azért nem választották meg — a kitünő beesületségü és tehetségü volt főbirót — újra hivatalnoknak, mert szegénysége miatt, a győzelmes pártot nem bírta megtraktálni palacsintával. Lám milyen szerencsések vagyunk, honvédek helyett — vannak már legalább palacsinta huszáraink. —

Rövid időn megérjük, hogy az egész Deák párt magára vállalja a felelőséget Görgei 49-iki tetteért is. Annnyira jutottunk már — hogy e párt közlönye — fraternizálni kezd — bruderjával a honáruólval. Gondolja a „Napló“, mindegy ő neki a fegyver ha tollsöprü is, — csak fegyver legyen.

Moszsió Marschal a mágnás kaszinó traktérosa igen derék magyar ember lehetne, ha akarna; ha már épen nem tetszik a mosziónnek egyetlen egy magyar újságlapot is tartani, étlapot csak irathatna legalább egyet magyarul, így aztán nem történnék meg, mint történt egy vidéki banderistával, hogy rántott csirkét parancsolt és hozott a kelner neki rántott békát.

Házmán budai polgármesternél az izraeliták küldöttsége tisztelkedni akart. Amerika szabad polgára azonban visszautasította, kinyilatkoztatván, hogy ha mint polgárok üdvözlik őt, — szívesen veszi, de semmi-féle testületi megtiszteltetésekre nem vágyik s azt el sem is fogadja.

Na bezzeg elfogadják némely excellentiás miniszterek a csász. kir. szabadalmazott kukoriczafosztó és krumplihámozó társulatok tisztelkedő küldöttségeit is — csak bizalmat szavazzanak nekik.

A párisi kiállításon a poroszok egy népiskolát mutattak be, az osztrákok pedig mindjárt a népiskola mellett a boldogok házáat. A francziák azután azt a vicezet csinálták a kiállítókra, hogy a hol a porosz végzi, ott kezd az osztrák.

A cultusminiszteriumhoz Székesfehérvárról — egy a 47-es évekből példánykép fennmaradt hasonfekvő táblabirót különben köztisztületben részesült iskolainspektort ajánlunk osztálytanácsnoknak, ki azért nem akar iskolát építeni engedni: mert annak évenkénti reparáltatása költségbe kerülne.

világkiállításról.

Midőn egy pár pohár tokajit bevágtak.

A központi honvédigazoló bizottság előtt, furesa esetek fordulnak elő hébehóba. A napokban beállít a bizottmányhoz egy oberleutinant, hogy őt is mint honvédet igazolja a bizottmány s egyszersmind azon kérdést teszi, hogy hát a 49-ben elmaradt két havi gázsiját ki fogja kifizetni? Az elnök éppen válaszolni akar, hogy azt bizony más ki nem fizeti mint a nagy harang, — midőn betoppan egy volt honvédtiszt, ki mint politikai fogoly több évig volt fogva, s ráismer az oberleutinant urra, mint a legembertelenebb kufsteini profuszára, ki 49-ben két hónappal a fegyverletétel előtt átszökött a németekhez. Az oberleutinant e találkozásra persze oly zavarba jött, hogy nem az ajtón hanem az ablakon akart távozni.

Görgei 1849 ben elárulta a hadsereget, s vele együtt a magyar hazát. Most pedig Kossuth Lajost árulta el, — a „Pesti Napló“-nak. — Hja! régi igazság az, hogy „kutyából nem válik szalonna.“

Egerben „Buzogány“ című képtelen humoristikus és satyrikus lap indult meg. A buzogányforgató Jovanovics János. Rajta kolléga! csak abajgassa és döngesse el azzal a buzogánnyal a Döbrögieket, elébb utóbb kiérdemli az e g r i nevet.

Mileties Szvetozár követeli, hogy a honvédalapra ő felségeik által ajánlott száz ezer darab aranyból a szerbek is részesüljenek. Ludas Matyi tehát ezennel utalványoz a t. képviselő urnak 25-öt . . . a hátulsó sarogjájára.

Indítvány.

Miután Tisza Kálmán azon határozati indítványa, hogy : „az 1848—49-i honvédek, azok özvegyei s árvái ellátására vonatkozólag még ez évfolytán törvényjavaslatot terjeszzen a ház elé a miniszterium, s az e célra szükségelt anyagi eszközöket az ország vagyonához képest készségesen ajánlja meg“ az 1867. évi június 21-én tartott országgyűlésen talán azon sajnós körülmény miatt ejtetett el és bukott meg, mivel a szavazásnál 99. mondó kilencvenkilenc képviselő nem volt jelen, — ezennel indítványozom : hogy azon jelen nem levő 99 képviselőnek napi diurnuma huzassék le, s az a 48. és 49-ki honvédek özvegyei és árvái ellátására forditassék, hogy így legalább veszett fejszének nyele forduljon.

LUDAS MATYI

indítványozó.

Hogyan akarták a v . . iek a tavaszt megcsalni ?

V . . k meglehetősen nagy mezőváros M . . . s megyében fekszik, magas hegyektől körül véve. Ezen helyzeténél fogva ott a tavasz meglehetősen későn köszönt be, sokkal később mint más, ugyan azon megyében lévő, de kedvezőbb fekvéssel bíró helyeken. Az alföldön pedig már akkor javában virít a primula és viola s más kedves tavaszi virág, midőn ott még hó borítja a vidéket.

Történt hogy három v . . ki ember valami ügyes bajos dologban az alföldre ment. Csodálkozva látták, hogy arra a nép mindenfelé szánt és vet, s a marhák a már zöldülő legelőkön legelnek. Elgondolták, hogy milyen boldogok ezen emberek, hogy náluk oly korán tavaszodik. Fáradalmaikat kipihenendők, egy tó partjára heveredtek le, s elmélázva a tó sima tükreben, egy időmtelen nagy béka vonta magára figyelmöket, mely kényelmesen uszkálgatott a tó vizében, hallatván egyszerűsmint éktelen brekeke szavát.

Tudják-e figyelmek mi jutott eszembe? szólt egy a többihez. Én az a mondó vagyok, hogy azért nincs nálunk jókor tavasz, mert ilyen állatunk nincs. Ez hozza ide jókor a tavaszt, vigyünk belőle haza, meglássák hogy igazam van. — Igaz, hagyták helybe az indítványt a többiek, vigyünk haza belőle.

Ugy lón. Egy béka kiszakaszatván társai köréből, nagy gonddal hazavitetett. Roppant nagy lón az öröm, midőn a csoda állat hire elterjedt a városban, s a tanács gondoskodott, hogy a kedves állat a város közepén lévő tóba minél ünnepélyesebben bocsátassék be. Megtörtént. Ott volt a város apraja és nagyja az ünnepélyen. Azon boldog hittelt távoztak el, hogy most már jókor lesz nekik is tavaszuk.

Azonban, mert az ember gondolkozni szokott, — egynek eszébe jutott, hogy még se jól van a dolog. Egy béka csak egy béka. Legalább kettő kell ahoz, hogy a tó megszapordjék, hogy ezen egynek jobb létre szenderültével, a tavasz el ne szökjék. — Az aggodalom általános lett. A tanács is figyelembe vette a méltó aggodalmat s illő diurnumot rendelve, megkérte Burecz uramat az ünnepelt hőst, hogy menjen még el az alföldre s válaszszon ki két békát az ő nemők szerént egy hímet és egy nőt, hogy szaporodjanak, mint a tó fővénye, hogy a városnak a kora tavaszt az unokák számára is biztosítsák, s a mészárosnak pedig meghagyták, hogy naponta egy font húst ereszen be a drága élet táplálására.

A megbízott híven járt el küldetésében. A tó népe megszapordott, s éktelen kvartyogással estvéként végtelen zavarják a tó mellett lakók csöndes álmodozásukat, — de a tavasz most is csak oly későn érkezik hozzájuk mint az előtt, s ezért áldás helyett átkokat szórnak, a kegyvesztett Burecz uram fejére, ki őket ily csufosan rá szedte.

Adomák.

Még a Bach rendszer alatt történt, hogy egy pléhgalléros iskola felügyelő körutat téven iskola látogatás végett, — meglátogatta a X . . i iskolát is. A szent atya néhány polgárt összehívott, hogy annál nagyobb solennitással történnék meg a látogatás.

A magas vendég s kísérete megérkezvén az iskolába, az ifju sereg felállva élénk „isten hozott“-tal üdvözlé őket, rector uram pedig egyet lökvén régi divatu lapos sapkáján, nagyot szírpantván pácskával töltött kupakatlan pipájából, — hozzá kezdett az examináláshoz. A vizsga jól ütött ki s a magas vendég legmagasabb megelégedését méltóztatott nyilvánítani s eltávozott, de távozásával ki intette rectoramat is. Az udvaron kérdőre vette, hogy honnan vett magának oly bátorságot, jelenlétében még a sapkáját se venni le, vagy szájából a pipát ki nem venni? Jaj kérem alássan nagyságos uram, ennek sorja van, szólt a most már egész tiszteletteljesen főveget emelt rector, — ha ezek az istentől elrugaszkodott gyermekek észre vennék, hogy nálam még nagyobb ur is van, vége lenne minden fegyelmeknek és szorgalomnak.

A galléros mosolygott, — s teljesen kibékülve távozott.

Temetés volt egy faluban. Tiszteletes uram épen szemközt ment azon emberrel, ki a sirhoz a szokásos fát taligán tolta a temető felé.

„Mit viszen kend! szolitá meg tiszteletes ur leereszkedő nyájassággal a taligást, jó reggelt köszöntés után.

— Fühöz való fát, tiszteletes uramnak szolgálatára — lón a rövid felelet.

„Vigye bizony a fekete fene számára nem az enyémre“ rivált reá nagy boszankodással a tiszteletes, kinek semmi kedve sem lett volna a zsiros parochiát a temetővel feleserélni.

A dunántuli kerületben igen sok vaskalapos reactionárius van, a különben derék papi testületben. Itt történt a minapában, hogy egy öszve jövetel alkalmával egyik nagytiszteletű ur kárhoztatta a baloldalt, mert az ugymond néplázító. Nagyobb lázító az, a ki mondja, — vága vissza egy ifju tigris — mert a multkor is ugy fellázította saját hiveit, hogy csak az imádság tartotta meg hogy ki nem hordták Keneséről.

A l . . . i bíró igen potrohos ember. Legközelebb bírák uraimék eladták a helység ménjét s áldomásul megis itták, ették az árát. Egy vásárnap délután sétálgat nagy fittyekkel bíró uram végig a falun. — midőn egyik polgártárs megszólítja a másikat :

„Nézze komám! nincs a környéken egy falunak se olyan szép piros pozsgás kövér bírája, mint nekünk.“

— Lehet is — felel rá a másik — ez ette meg a monyast.

A hon őrangyalához.

Kedves táré trittyom mátká! hopp.
Lelkem lelked régen várta, — topp.
De vele ugyan megjárta, — kopp.
A mit adtam, hol a párta? tropp.

Gyöngyöm, gyémántom rajta volt, —
S te egy pünkösdi rozsaért
Cserélted el, — a mely elholt . . .
Ugyan miért? ugyan miért?

Most már se párta se gyémánt —
S hogy megláttam az alkotmányt,
Mint egy férjhez adott leányt . . .
Pártáson és gyémántosan —
A szemem is — a lelkem is . . .
De még az üdvösségem is
szikrát hányt.

Balla.

Tromfot tromffal.

Édes Matyi bátya! Az a választó polgár (?), ki a L u d a s M a t y i legközelebbi számában a XV-ik levelet írta, nem jóban sántikál. Nem a nép embere az, hanem fertálmágnás, ki hamis szemtűvegen nézi a dolgokat.

Hogy nem nép embere kitetszik abból, hogy a kándidáló bizottmányi tagokat azért gyalázta, mert egyik t i m á r, másik s z a p p a n o s, harmadik h e n t e s a t. Hát Amerikában hogyan lehet egy s z a b ó köztársasági elnök? Bizony az a t i m á r kitudja cserzeni a reactio lovagjainak bőrét, az a s z a p p a n o s kitudja mosni az opportunusi szennyet, az a h e n t e s egy csapással levágja a ezimeres ökröt, ha még oly nagyon hetvenkedik is.

Lássá Matyi bácsi! Az az egy választó polgár oly pánczélnba öltözött katonája a reactionnak, hogy itt nálunk mindenki utálja. Az a választó polgár, vagy egy bukott kándidátus, vagy egy rangkórász, egy kisvárosi kasztrendszer banditája, ki pöffeszkedik, s hogy nem úgy járnak a józan polgárok, a mint ő fujja, majd megpukkan mérgében.

Az a választó polgár ki a középosztályu polgárokat fitymálja, látta már a tükörben egy esizmadia unokáját fertálmágnássá átváltozva, és még is gyűlöli és gyalázza a timárt! Szép dolog az, mikor a madár a maga fészket bekeveri!

Az a választó polgár még hazudni — sem áttal, midőn egy oláh hangzásu nevű emberről — rágalmakat szórva — azt állítja, hogy 1861-ben kándidáltatta magát. Biz a nem kándidáltatta, és nem is akart hivatalnok lenni, hanem ha kándidálják, jobban elválasztják vala, mint bizonyos fertálmágnást, ki két méltóságra is futtatott, de mindkettőnél orra bukott, pedig még verseket is irogatott ellenfele ellen. Haj! mert a 48-iki élete után felvett pléhgalléros uniformisban még ott kódorgott a bachiánus menykő, melynek szelét maig is takargatja bökabátja ránczai közt.

Bizonyos Müller urral is sok baja van az álprofétának. Hajj! biz ez a molnár nem hajtja, az ő m a l m á r a a v i z e t, nem gőzzel fujják azt, hanem az oly

szélmalom, melynek kerekein a p l u n d r a szétrongyollik; és olyan molnár az, ki nem engedi a konkolyt a buzával öszve vegyülni. Ez a polgártárs baja!

Az a választó polgár levele végén, még az alkotmányosság ellen is felfohászkodik? És még is elfogadja az alkotmányos polgárok, hentesek, timárok, szappanosok szavazatát is! Ugyan mért nem utasítja vissza? No de szerencséje, hogy levele előbb nem jött világra; bizony nem lett volna mit visszautasítani! Egyébiránt a madarat tolláról, — a harist hangjáról most még jobban megismerjük, s jövőre gondunk lesz rá, hogy csak oda fészkelhesse magát, a hol emberek nem látják. Majd fűtyölhet magának trárumtrárum hopperszászát s tánczolat is rajta.

Ad vocem: t á n c z! Az alkaptányról azt mondja a választó polgár, hogy mindig agarászott és tánczolt. Igaz, hanem a hon ellenségeit is kergette mint honvéd, és nem a Bach tánczát járta, mint a választó polgár. — 12 évig volt száműzött, jogot és hittant végzett, jóra való magyar ember . . . járt kelt . . . Törökönban Angliában és Amerikában. Kiprobált ember az! Rá lehet bizni az igazság szolgáltatást. Ki szolgáltatja az alkalmasint az igazságot a választó polgárnak is, csak módja legyen benne!

Kend pedig Matyi bátya! őrizkedjék a fertálmágnások fajától, mert az a ludpecsenyét nagyon szereti. *)

Hogy szedték rá a finánczokat?

Szorgos munka idő volt és nagy melegség, minő kanikulában szokott lenni. Egy furfangi birtokosnak mintegy negyven köblös hombárja tele lévén étellel, azon gondolkozott, hogyan kelene azt megforgatni a nélkül, hogy embereit a munkától el ne fogná. Egy jó ötletre jött. Megkért egy becsületes polgár embert — kivel tervét előre közölte, — hogy menjen el a helyben állomásozó finánczdirectorhoz, s jelentse be, hogy a hombár fenekén néhány font finom minőségű magyar dohány van el dugva. A finánczok kaptak a prédán. Négyen a kijelölt udvarba mentek, s felszólították a birtokost, hogy nyissa fel a granárium ajtaját, mert ott dohány van dugaszban. A tulajdonos készséggel engedett a felszólításnak, de midőn a nagy hombárt megpillanták a finánczok, kissé meg ütődtek, mert nem kis munka lesz annak átnézése, s minthogy a gazda minden cselédjét eltávolította hazulról s így segítséget nem kaphattak, hozzá kezdtek a nagy munkához ki mérni az életet, s azt más, egy mellette levő hombárba töltögetni. Csak midőn majd nem fenekére értek vették észre, mily csufosan rászédtek a feljelentő által, mert nem találtak ott annyi dohányt sem, melyet a nagy munkából kapott oldalnyilalás ellen meg mézezve oldalukra tehettek volna.

*) De hiszen a Matyi ludjába nem vásik bele a foga, orra töle foghagymás. Szerk.

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Thodja khend Mihály gazda! mit halluttam? hury Gürgey is haza fogja gyünni a hazájába...

Mihály. Már hogy jönne haza szomszéd! hiszen ninesen annak hazája, elárulta, el is adta, a mit pedig elád az ember, a már nem az övé ugyi? Én csak a mondó va-

gyok Iczik szomszéd, hogy Gürgeinek Magyarországnak többé nem hazája. Csak maradjon ökeme Klagenfurtban a maga kedves németjei között Ott az ő hazája, ottan eldudolhatja magában:

„A nagy világon e kívül
Ninesen számomra hely.“

Iczik. Igen, de ha mogát purifikáltatni fugja, mert ugy thodja meg khend, hury bizonyus emberek mustan abban mesterkhednek, hogy egy ulyan hunvéd bizuttmányust akarnak üszsze ötni, a mely azt fugja kimundani, hury Gürgei nem hazaáruló, hanem becsülethes igaz magyar hazafi! meglássza khend Mihály bátya! még ez is megtürténik a mai világban, hury Gürgeit csakogyan purifikálják.

Mihály. Nem purifikálhatja biz öt szomszéd! maga a mindenható sem. Elátkozta öt a nemzet, s ezen átok előbb utóbb meg is fogja. Szeretném én azt az embert látni, a ki a más becsületességével a maga becsületességét hajlandó lenne beszenyezni. Én ugyan nem komendálok, hogy Pestre jöjjön Gürgei, mert hát sokan élnek még azon honvédtisztek közül — kik jól emlékeznek Világosnál mondott utolsó szavaira, midőn a környezetében lévőkhöz mint valami szinpadi hős, affektált lu theránusi gögijében így szólla: „én feláldoztam magamat, hogy az urakat megmentsem.“ Tudjuk hogy áldozta fel magát? 4000 frt. penziót huzott az osztrák kormánytól évenként 49 óta és huz még mai napig is. És hogy mentette meg tisztársait? arról szomorú tüneményt tesz az aradi 13 vértanu, s a szerencsétlen elítéltek ezerekre menő száma. Megmentette bizony magát és néhány rokonát, s bitóra vitte a haza szabadságharcosainak szinét és javát. Ugy volt ez és ugy van ez Iczik szomszéd? noshát mit mond hozzá, haza jöhet-e mindezek után is Gürgei?

Iczik. Csak azt mondom khendnek Mihály gazda! hogy a Gürgei büriért nem adnám egy föletlen fapitykhét és ha csakugyan bethenné a lábát küzibünk tholán még ki is öthetnék a zápfugát.

Bizalmi szavazat.

Kifordított befordított köpönyeg, —
Ha eső nines, mi a menyköt hentereg?
De ki fejszét akar lopni kell annak . . .
Pedig ilyen uracsok többen vannak.

Loptak is már annyi fejszét alája . . .
Hogy ma holnap kidől az ország fája;
Akkor aztán kifordított s befordított köpönyeg!
Hatvanhétre kompetáló tüzes menykő üssön meg.

B. Al'a.

A 11-ik számban közlött veretalány: világ.

Ludas Matyi gyorspostája.

Érdemes publikum!
Hogy ludhust emi jó . . .
Nemesak a pap mondja,
Mondja a eszió.
Hogy Matyi libáit
Tönni is lehessen
Minden jó hazsafi!
Hát előfizessen.
Hisen egy forinttal
A mi lapunk föl ér, —
No csak rajta tehát . . .
Ha lud? legyen kövér.

Bugyira — az én jóakaró bátyámnak: bizony kár volt azt a hosszú litániát tartani, mert az a megrovás nem a váci püspököt illeti, annyit Ludas Matyi is tud:

hogy a váci püspök kitünő főpásztor!
A közbeesülésnek s szeretetnek tárgya . . .
Kedvesebb előtte a birka akolnál,
S gyapjas juhainál a hívőknek nyája.

A . . . F . nek Egerbe! Kedvesebben fogadnánk 4 pint egri verest, mint oly négy adomát, miben a vízvezet nem keresd.

Székesfehérvárra: Kéüink többet abból az ütet taplóból.

Kérelem a t. előfizető közönséghez!

Tiszteit negyedéves előfizetőinket, kiknek előfizetési ideje e hó végével lejár, honfiai bizalommal felkérjük, hogy a jövő évnegyedre is legyenek szivesek

LUDAS MATYIT

a magyar nép mulattató képes ujságát

járatni, s

előfizetéseiket megújítani,

hogy a

szétküldésben hátrány ne történjék.

Rajzoló **Stuhlmüller.**

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

[Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utca 18. sz.